דרכי הצדיקים

סיפורי קודש בדרכם של רבותינו הק' זי"ע

הרה"ק הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע – יו"ד כ"א אדר
מלוה מלכה בירושלים מצו"ש פר' לך לך תשס"ז

• הרה"ק מראפשיץ זי"ע נסע בצעירותו אל הרה"ק הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע, שהרי הרבי רבי אלימלך נסתלק בשנת תקמ"ז, ואילו הרה"ק מראפשיץ נולד בשנת תק"כ ונמצא כי היה פחות מבן שלושים באותו פרק. אכן כאשר הגיע אל הרר"א לא רצה לקבלו להיות נמנה בין תלמידיו הק', ואמר לו: 'דו ביסט א מיוחס, אונז נעמען נישט אָן מיוחסים' (אתה הינך מיוחס, ואנו איננו מקבלים מיוחסים), [והרה"ק מראפשיץ היה יחסן גדול, וכידוע כי מצד אביו הרה"ק רבי מנחם מענדל מלינסק זי"ע היה בן אחר בן י"ח דורות של בעלי רוה"ק, כמו שאמר הרה"ק הרר"א מדזיקוב זי"ע בפני מחותנו הרה"ק רבי דוד'ל מדינוב זי"ע, ובנוסף לזה היה לו יחוס למשפחות רבנים וגדולים מצד אמו שהיתה בת הרה"ק רבי איציק'ל הורוויץ מהאמבורג זי"ע]. התנפל הרה"ק מראפשיץ לפני רגלי הרר"א והתחיל לבכות בתחנונים ובדמעות שליש, וטען: 'וואס בין איך שולדיג אז מיין טאטע איז אן ערליכער איד'? (מה אני אשם בכך שאבי הוא יהודי ירא שמים?). כאשר ראה הרר"א כי כוונתו אמיתית, אמר לו: 'נו, קענסט דיך שוין אויפהייבן' (נו, אתה כבר יכול לקום), והכניסו אל החבריא.

• אצל הרבי רבי אלימלך היו כמה פעמים באים אנשים כפריים על מופתים וישועות על עסקים ועניינים שהיה להם עם פריצים וכדו'. וכאשר היו באים להזכיר עסק עם פריץ, היה הרר"א לוקח את שרוול בגדו ואומר אל תוכו 'שטעכן ברעכן פָּא פָּא', וכאשר אמר כך אז היה מסלק את הפריץ. פעם אחת כאשר היה הרה"ק מראפשיץ בליזענסק והיה הרר"א אז באמצע שיחה מרוממת עם התלמידים, ובא כפרי אחד לבלבל על עסק עם פריץ. לא רצה הרה"ק מראפשיץ שיפריעו את הרבי משיחתו הנעלית, ונעמד וחיקה את הרר"א ואמר 'שטעכן ברעכן פָּא פָּא'. אחר כמה ימים חזר הכפרי והביא אל הרר"א עגלה שלימה בכמה מיני מאכלים עבור כל הציבור כדרך הכפריים, והרר"א לא ידע מה זאת, שהרי לא הוא בירכו. עד שנודע מה היה המעשה, קרא הרר"א אל הרה"ק מראפשיץ ואמר לו: 'נפתלי נעמסט מיר צו די פרנסה'? (נפתלי אתה לוקח לי את פרנסתי?), הגיב הרה"ק מראפשיץ: 'חס ושלום! איך האב נישט געוואלט מזאל שטערן דעם רבי'ן' (ח"ו! לא רציתי שיפריעו את הרבי).

• פעם אחת כאשר נסע הרה"ק מלובלין זי"ע אל הרבי רבי אלימלך, ראה בדרכו איזה אדם שהיה נראה לו צדיק גדול, כי ראה את תפלתו המרוממת, והביט עליו איך הוא עורך תיקון חצות בבכיות נוראות על גלות השכינה, וכך גם כל התנהגותו מצאה מאד חן בעיני הרבי מלובלין. ניגש אל היהודי ושאל אותו 'מי הוא רבכם? תלמידו של מי אתם'? ענה לו היהודי כי אין לו רבי כלל. אמר לו הרבי 'אם על אף שאינך נוסע לרבי אתה נראה כך, מי יודע מה יהיה נעשה ממך אם תיסע עמי אל הרר"א', וכך הוסיף ודיבר על לבו, עד שהסכים עמו ונסע יחדיו אל הרר"א.

ויהי בהגיעם נכנסו אל הרר"א, אבל מיד הסתובב הרר"א והפנה את ראשו מהם, ולא אמר להם שלום, כמו מי שהוא ברוגז, והתביישו מאד. אמר הרבי מלובלין לאותו יהודי: 'איך האב מיך מן הסתם עפעס פארזינדיגט, דער רבי וויל מיך נישט אנקוקן, און ממילא שוין אייך אויך, ער האט זיכער אייך נישט געמיינט' (אני כנראה נכשלתי באיזה חטא, ולכן אין הרבי רוצה להביט עלי, ולכן גם עליכם, כי אותכם הוא בודאי לא התכוון). ואמר: 'איך וועל מיך צוגרייטן אפאר טעג און תשובה טון, און דער נאך וועל איך אריין גיין צום רבי'ן' (אכין את עצמי כמה ימים בתשובה, ואז אכנס אל הרבי).

וכך עשה, שחזר בתשובה גדולה ונכנס אל הרר"א. והנה מיד שנכנס קיבלו הרר"א באהבה וחיבה, ואמר לו 'אַה! יעקב יצחק'ל'! ושמח עמו מאד. התפלא הרבי מלובלין ואמר: 'איך בין היינט נישט אזוי גוט, אז איך זאל האבן געוועהן אפאר טעג צוריק אזוי שלעכט' (אינני היום כל כך טוב, שאיחשב לפני כמה ימים כ"כ גרוע – שאין השינוי גדול כ"כ בין מדרגתי דאז למדרגתי של היום), כי אע"פ שהוא מבין מה שהרבי קיבלו, אבל מה היא אהבה גדולה זו. ענה לו הרר"א: 'דו מיינסט אז איך האב דיך געמיינט?! חס ושלום! איך האב געמיינט יענער'! (אתה חושב שעליך התכוונתי?! ח"ו! התכוונתי לאותו היהודי!). תמה הרבי מלובלין, ואמר: 'אבער יענער איז דאך אזא צדיק! איך האב אים דאך געברענגט דא' (אבל הרי הוא כ"כ צדיק! הרי אני הבאתיו לכאן). ענה לו הרר"א ואמר לו: 'ישנם ארבעה מדרגות, יש מי שאינו טוב וחושב שהוא טוב, יש מי שהוא טוב וחושב שאינו טוב, יש מי שאינו טוב ויודע שאינו טוב, ויש מי שהוא טוב ויודע שהוא טוב'. והמשיך ואמר: 'מי שאינו טוב והוא טועה לחשוב שהוא טוב, הרי הוא חי עם טעות, שהרי באמת אינו טוב, 'נו, אויף א טעות וועט ער זיך אמאל כאפן' (הרי על טעות עומדים בסוף), וכאשר יעמוד על טעותו יעשה תשובה'. והמשיך עוד על מי שהוא טוב וחושב שאינו טוב, 'נו, אזוי דארף דאך א איד זיין' (הרי כך צריך יהודי להיות). ואף על מי שאינו טוב ויודע שאינו טוב אמר 'נו, אז ער ווייסט דאך אז ער איז נישט גוט, וועט ער דאך תשובה טון און ווערן גוט' (הרי אם הוא יודע שאינו טוב, א"כ הרי יעשה תשובה ויהיה טוב). ואז אמר: 'איינער וואס איז גוט און ער ווייסט אז ער איז גוט, ער וועט קיינמאל קיין תיקון נישט האבן' (מי שהוא טוב והוא יודע שהוא טוב, לא יהיה לו תיקון לעולם) ובזה סיים את דבריו.

הלך הרבי מלובלין והתנצל בפני אותו יהודי, ואמר לו: 'וואס זאל איך טון, אזוי האט דער רבי געזאגט' (מה אעשה, אבל כך אמר הרבי), ואמר לו את כל הפתגם [ואמר כ"ק רבינו זי"ע כי בזמנינו אם היו אומרים כך למאן דהו היה בורח ומסתלק מרבי כזה, אבל הוא היה יהודי ירא שמים]. מיד חרד אותו יהודי ונכנס אל הרר"א בבכיות גדולות וביקש אותו כי לא ידחה אותו, וטען כי 'אין לך דבר שעומד בפני התשובה', ואין הוא רוצה לשמוע שום דבר אלא הוא רוצה לעשות תשובה. אבל אחר כל הדברים לא רצה הרר"א להסתכל עליו כלל, עד שבכה ובכה הרבה מאד וכל הזמן טען כי הוא רוצה לחזור בתשובה. כאשר ראה הרר"א שהוא מתכוין ברצינות (ערנסט), אמר לו: דא קומען אסאך מאל חוטאים, גרויסע חוטאים מיט חטאים חמורים, איך קען מיך א עצה געבן מיט יעדן איינעם, איך גיב זיי א תשובה. אבער מיט אזא פערשוין ווי דו ביסט... קען איך מיך נישט אליין קיין עצה געבן. מוועט מוזןווארטן ביז ס'וועט קומען דא מיין ברודער – דער רבי רבי זושא,ביידע צוזאמען האפט מען אז מוועט שוין קענען עפעס מאכן' (באים לכאן הרבה פעמים חוטאים, ואף חוטאים גדולים בחטאים חמורים, ואני יודע מה לעשות עם כל אחד מהם, ואני נותן להם תשובה. אבל עם בריה כזה כמו שאתה.. איני יכול להסתדר עמך בעצמי. נוכרח להמתין עד שאחי הרר"ז יבא לכאן, ושנינו ביחד נוכל לקוות שנצליח לעשות איזה דבר). המתין הלה עד שבא הרר"ז, ואכן כאשר הגיע לקחו אותו האחים הק' לידיהם ועבדו עמו, עד שנהיה צדיק באמת. אחר תקופה שהיה שם, חזר אותו איש לביתו, ואמר: 'איך ווייס אז איך בין נישט גוט'! (אני יודע כי אינני טוב!).

>>> המשך מעמ' הקודם

געווארן דער פסוק (קהלת ד, ט): "טוֹבִים הַשְּׁנַיִם מִן הָאֶחָד", אז מען האט נאך מענטשן בדעה אחת - גיבט דאס א גרויסן כח און חיזוק אנצוגיין ווייטער; ווי דער פסוק זאגט (ישעיה מא, ו): "אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ יַעְזֹרוּ וּלְאָחִיו יֹאמַר חֲזָק".

דער חיזוק אין עבודה וואס א בחור באקומט פון א חבורה - איז אין לשער

דער וועג וויאזוי א חבורה ארבעט איז, אז עס קומען זיך צונויף בחורים אדער אינגעלייט, איינמאל א וואך אדער איינמאל אין צוויי וואכן, מען שמועסט זיך דורך ענינים פון עבודת ה' מיט אן ערנסטקייט, פאר בערך א שעה אדער אנדערהאלבן שעה. איינער זאגט נאך א בחינה פון דעם ספר און דער צווייטער פארציילט א סיפור, און אמאל לערנט מען אפשר צוזאמען א שטיקל אינעווייניג אין א חסיד'ישער ספר וכדומה. **דאס איז גורם אז עבודת ה' ווערט א געהעריגער נושא, עס איז נישט סתם עפעס א לופטיגע זאך**, ווייל אז מען רעדט דערפון - ווערט עס א זאך. און דאס פועל'ט אויטאמאטיש מורא'דיגע פעולות, שפעטער וועט ער שוין אליינס זען ווי אלץ וואס מען האט גערעדט פריער ביי דער חבורה - איז שוין אונטערן באוואוסטזיין און זיין גאנצער קאפ טראכט שוין דערפון און ער טוט שוין דערין און ארבעט אויף דעם. ווייל עס איז געווארן א 'זאך'! עס איז געווארן א פאקט! עס איז א זאך וואס מען רעדט דערפון און עס איז נוגע בזמן הזה! און **מיט דער צייט זעט מען ממש ווי יעדער חבר פון דער חבורה שטייגט און איז מצליח אין עבודת ה'**.

עס איז נישט ערגער ווי א ביזנעס מיטינג

עס איז זיכער אז ביזנעס לייט וואס מאכן דורך א שווערע תקופה אין ביזנעס; ווי למשל די וועלט גייט דורך א שווערע האנדל פראבלעם וכדומה - וואלטן זיי זיכער זיך צוזאמגענומען אויף א מיטינג אסאך סוחרים אינאיינעם און זיך דורכגעשמועסט, מטכס עצה געווען און געגעבן הילף איינער פארן צווייטן וויאזוי דורכצושווימען די אלע שוועריקייטן און נישט אונטערגיין. וואס אויסער פון די עצות און געדאנקען וואס יעדער באקומט פונעם צווייטן, איז עס בכלל א חיזוק פארן מאראל נישט אונטערצוברעכן פון די שוועריקייטן. איז דאך א כל שכן אז היינטיגע צייטן - וואס די וועלט גייט דורך שוועריקייטן און יצר הרע'ס אין עבודת ה' - דארף מען זיכער טון די זעלבע זאך אין עבודת ה', זיך צוזאמקומען און זיך מחזק זיין אינאיינעם.

מען דארף האבן איין משוגע'נער...

דער פּאָנעוויטשער רב, יעדעס מאל וואס ער איז אריינגעקומען אין א ישיבה, פלעגט ער פרעגן בדרך צחות: "ווער איז דער משוגע'נער אין דער מוסד?! אין מיין מוסד בין איך דער משוגע'נער! ווער איז דא דער משוגענער?!". עס מיינט צו זאגן, אז קיין שום מוסד קען נישט מצליח זיין, טאמער עס איז נישטא איינער וואס ער איז 'משוגע לאותו דבר'! מען דארף נישט קיין סך מענטשן, מען דארף נאר איין מענטש וואס לייגט זיך אריין ראשו ורובו, עס גייט אים בנפשו אז ער דער מוסד זאל מצליח זיין, און ער זעט צו בויען, צו שאפן געלט און איבערדרייען א וועלט.

העקשן יצליח - מען דארף גיין מיט עקשנות ביזן סוף

לענינינו, מאכן א חבורה איז נישט גרינג, און רוב מענטשן האבן נישט ליב זיך צו נעמען צו אזא זאך, רוב מענטשן זענען נישט קיין 'משוגעים לאותו דבר'. ווען מען הייבט אָן טראכטן וועגן מאכן א חבורה, באלד שווימט ארויף טויזנט שוועריקייטן: "וואו וועט מען עס קענען מאכן? ווער וועט וועלן קומען? וואס וועט מען רעדן?". אבער עס דארף קומען איינער וואס זאגט: "איך בין דער משוגע'נער לאותו דבר! **איך בין פארקויפט פאר עבודת ה'! איך נעם זיך דערצו! עס איז מיין זאך! און איך וועל מיטן אויבערשטנ'ס הילף עס דורכפירן ביזן סוף!**". אזא בחור האט א געוואלדיגן זכות פון אוועקשטעלן דעם כח פון 'נדברו יראי ה' איש אל רעהו' בימינו אלה, און אין דעם זכות וועט זיין "הבא לטהר מסייעין אותו", אמן.

718.484.2189

מערכת השיעורים
בארה"ב: 718.536.2347
בארה"ק: 072-3323310

כל הזכויות שמורות
למכון תולדות יהודה סטיטשין
אין להעתיק שום חלק מגליון זה בלי רשות המערכת

לקבל הגליון מדי שבוע במייל,
לסדר מוקד הפצה, ולתרומות:
gilyondoeihu@gmail.com - Tel. 718.438.0032 #3